

YEREMYANIN MERSİYELERİ

BAP 1

O şehir ki, halkla dolu idi, tek başına nasıl oturuyor!

Milletler arasında büyüktü, dul kadın gibi oldu!

Ülkeler arasında bir emîre idi, haraç veren oldu!

² Geceleyin acı acı ağlıyor, ve gözyaşları yanaklarının üzerindedir;

Bütün onu sevenlerden kendisini teselli eden yok;

Bütün dostları ona hainlik ettiler; düşmanı oldular.

³ Yahuda cefa çekmek, ve ağır kölelik etmek için sürgüne gitti;

Milletler arasında oturuyor, rahat yeri bulmuyor;

Darlıkta iken ardını kovanların hepsi ona eriştiler.

⁴ Sionun yolları yas tutuyor, çünkü belli bayramlara gelen yok;

Bütün kapıları ıssız, kâhinleri inliyor;

Ere varmamış kızları sıkılmada, kendisi de acılar içinde.

⁵ Hasımları başa geçtiler, düşmanlarının işi yolundadır;

Çünkü günahlarının çokluğundan ötürü RAB onu sıkıntıya koydu;

Yavruları hasmın önünde sürgüne gittiler.

⁶ Ve Sion kızının bütün güzelliği üzerinden kaçtı;

Reisleri, otlak bulmıyan geyikler gibi oldular,

Ve ardı kovanın önünde takatsiz yürüyorlar.

⁷ Yeruşalim eski günlerdeki bütün güzel şeylerini, cefa ve perişanlık günlerinde anıyor;

Kavmı, yardımcısı yokken hasmın eline düşünce,

Hasımlar onu gördüler, onun yıkılmasına güldüler.

⁸ Yeruşalim ağır suç işledi; bundan ötürü murdar oldu;

Onu sayanların hepsi kendisini hor görüyorlar, çünkü çıplaklığını gördüler;

O da inliyip arkaya dönüyor.

⁹ Murdarlığı eteklerinde; kendi sonunu hatırına getirmede;

Aşağı düşmesi de şaşılacak şeydir; onu teselli eden yok;

Ya RAB, düşkünlüğümü gör; çünkü düşman kibirlendi.

¹⁰ Bütün onun güzel şeyleri üzerine hasım elini uzattı;

Çünkü kendi makdisine milletlerin girdiğini gördü,

O milletler ki, senin cemaatine girmesinler diye onlar için emretmiştin.

¹¹ Bütün kavmı inliyor, ekmek arıyorlar;

Canı yerine getirmek için güzel şeylerini yiyeceğe verdiler;

Bak, ya RAB, ve gör; çünkü sefil oldum.

¹² Ey bütün sizler, yoldan geçenler, sizin için bu bir şey değil mi?

İyi bakın da görün, başıma getirilen dert gibi bir dert var mı?

O dert ki, RAB kızgın öfkesi gününde onunla bana cefa etti.

¹³ Kemiklerimin içine yukarıdan ateş saldı, ve onları yendi;

Ayaklarım için ağ serdi, beni yüz geri etti;

Beni harap etti, bütün gün baygınım.

¹⁴ Günahlarımın boyunduruğu onun elile bağlandı;

Onlardan bir örgü yapıp boynuma geçirildi; kuvvetimi tüketti;

Karşı durmağa gücüm yetmiyenlerin ellerine Rab beni verdi.

¹⁵ İçimde bütün zorlu adamlarımı Rab hiçe saydı;

Gençlerimi kırmak için üzerime bir cemaat çağırdı;

Ere varmamış Yahuda kızını, Rab sanki mâsarada çiğnedi.

¹⁶ Ben bunlara ağlıyorum; gözüm, benim gözüm, yaşlar döküyor;
Çünkü canımı yerine getiren tesellici benden uzak;
Oğullarım harap oldular, çünkü düşman galebe çaldı.

¹⁷ Sion ellerini açmış; onu teselli eden yok;
Çevresindekiler onun hasmı olsunlar diye RAB Yakub için emretti;
Aralarında Yeruşalim murdar bir şey oldu.

¹⁸ RAB âdildir; çünkü emrine karşı âsi oldum;
Şimdi, ey kavmlar, hepimiz dinleyin ve derdimi görün;
Ere varmamış kızarımla gençlerim sürgüne gittiler.

¹⁹ Beni sevenleri çağırdım, fakat onlar beni aldattılar;
Canlarını yerine getirmek için kendilerine yiyecek ararken,
Kâhinlerimle ihtiyarlarım şehirde can verdiler.

²⁰ Bak, ya RAB; çünkü sıkıntım var; içim kanıyor;
İçimde yüreğim alt üst oldu; çünkü çok âsi oldum;
Dışarıda kılıç beni çocuklarımdan etmede, evde ölüm gibi.

²¹ İnlediğimi işittiler de beni teselli eden olmadı;
Bütün düşmanlarım felâketimi işittiler; bunu sen ettin diye meserretle coştular;
İlân ettiğin günü getireceksin, onlar da benim gibi olacaklar.

²² Onların her kötülüğü senin önüne gelsin;
Ve bütün günahlarımdan ötürü bana ne ettinse, onlara da et;
Çünkü iniltilerim çok, yüreğim de baygındır.

BAP 2

RAB öfkesinde Sion kızını kara bulutla nasıl örttü!
İsrailin güzelliğini göklerden yere attı,
Ve öfkesi gününde ayağının iskemlesini anmadı.

² Rab Yakubun bütün yurtlarını yuttu, acımadı;
Yahuda kızının hisarlarını gazabı ile yıktı;
Yere kadar onları indirdi; kırallığı ve reislerini bozdu.

³ Kızgın öfke ile İsrailin bütün boynuzunu kesti;
Düşman önünden sağ elini geri çekti;
Ve çepçevre yiyip bitiren alevli ateş gibi Yakubu yaktı.
⁴ Düşman gibi yayını kurdu, sağ elini kaldırıp hasım gibi dikildi,
Ve göze hoş gelenlerin hepsini öldürdü;
Kızgınlığını Sion kızının çadırı üzerine ateş gibi döktü.

⁵ Rab sanki bir düşman oldu, İsraili yuttu;
Bütün saraylarını yuttu, hisarlarını yıktı;
Ve Yahuda kızında feryatla figanı artırdı.

⁶ Ve onun çitini, bahçe çiti gibi söküp attı; toplantı yerini bozdu;
Sionda belli bayramı ve Sebti RAB unutturdu,
Ve şiddetli öfkesile kırılı ve kâhini gözünde hor tuttu.

⁷ RAB mezbahını kaldırıp attı, makdisinden nefret etti;
Yeruşalim saraylarının duvarlarını düşman eline verdi;
Belli bayram gününde olduğu gibi onlar RAB evinde gürültü ettiler.

⁸ RAB Sion kızının duvarlarını yıkmaya niyet etti;
İpi gerdi, yıkmaktan elini çekmedi;
Ve siperle duvara yas tutturdu; ikisi de dertlidir.

⁹ Kapıları yere battı; kapı sürgülerini kırıp yok etti;
Kıralı ve reisleri şeriatı olmıyan milletler içindeler;
Evet, peygamberleri RABDEN rüyet bulmıyorlar.

¹⁰ Sion kızının ihtiyarları yere oturmuş susuyorlar;
Başları üzerine toprak atıldılar; çul kuşandılar;
Yeruşalimin ere varmamış kızları başlarını yere içdiler.

¹¹ Yaş dökmeden gözlerim bitmede, içim kanıyor;
Kavmım kızının kırıgınından ötürü ciğerim yere döküldü,
Çünkü şehir meydanlarında çocuklarla emziktekiler bayılmada.

¹² Şehrin meydanlarında yaralılar gibi bayılınca,
Canları analarının bağına döküldüğü zaman,
Analarına diyorlar: Buğday ile şarap nerede?

¹³ Sana ne şahadet edeyim? ey Yeruşalim kızı, neyi sana benzeteyim?
Sionun ere varmamış kızı, neyi sana örnek tutayım da teselli edeyim?
Çünkü sendeki gedik deniz gibi büyük; sana kim şifa verir?

¹⁴ Senin için peygamberlerin yalancı ve manasız rüyetler gördüler;
Ve sürgünlerini geri getirmek için senin fesadını meydana çıkarmadılar,
Ve senin için yalancı ve sürgüne götüren vahiler gördüler.

¹⁵ Yoldan geçenlerin hepsi sana el çırpıyorlar;
Yeruşalim kızına baş sallıyıp ıslık çalarak diyorlar:
Bütün dünyanın meserreti, güzelliğin kemali, dedikleri şehir bu mu?

¹⁶ Sana karşı bütün düşmanların ağızlarını açtılar;
Islık çalıp diş gıcırdatıyorlar; diyorlar: Onu yuttuk;
Gerçek beklediğimiz gün budur; onu bulup gördük.

¹⁷ RAB niyet ettiğini yaptı; eski günlerde emrettiği sözü yerine getirdi;
Yıktı, ve acımadı;
Sana karşı düşmanı sevindirdi; hasımlarının boynuzunu yükseltti.

¹⁸ Onların yüreği Rabbe feryat etti;
Sion kızının duvarı, gece gündüz gözyaşların sel gibi aksın;
Dinlenme; gözbebeğin rahat etmesin.

¹⁹ Kalk, geceleyin, nöbetlerin başlangıcında, bağır;
Rabbin yüzü önüne yüreğini su gibi dök;
Her sokak başında açlıktan bayılan çocuklarının canı için ona ellerini kaldır.

²⁰ Gör, ya RAB, ve kimi böyle ettin, iyi bak!
Kadınlar semerelerini, kucakta taşınan çocukları mı yesinler?
Kâhinle peygamber Rabbin makdisinde öldürülsünler mi?

²¹ Sokaklarda genç ve kocamış adam toprak üstünde yatmada;
Kılıçla düştüler, ere varmamış kızlarımla gençlerim;
Öfken gününde onları öldürdün, boğazladın, acımadın.

²² Yıldıklarımı her yandan çağırдың, belli bayram günü gibi;
RABBİN öfke gününde kaçıp kurtulan, ve artakalan olmadı;
Kucakta taşıyıp büyüttüğüm çocuklarımı düşmanım bitirdi.

BAP 3

BEN o adamım ki, onun gazabı değneğinden cefa gördüm.

² Beni güttü, ve ışıktta değil karanlıkta yürüttü.

- 3 Gerçek dönüp bütün gün elini bana karşı çeviriyor.
4 Etimi ve derimi yıprattı; kemiklerimi kırdı.
5 Karşıma duvar yaptı, ve çevremi acılıkla ve zahmetle sardı.
6 Eski vaktin ölüleri gibi karanlık yerlerde beni oturttu.
7 Etrafıma duvar çekti, ve dışarı çıkamıyorum; zincirimi ağırlaştırdı.
8 Ben feryat edip yardım isteyince de duama set çekiyor.
9 Yonma taşlarla yollarıma duvar çekti; yollarımı dolaşık etti.
10 Benim için pusuda yatan bir ayı, gizlenmiş bir aslandır.
11 Yollarımı saptırdı, ve beni paraladı; beni harap etti.
12 Yayını kurdu, ve ok için beni nişan gibi dikti.
13 Kılıfındaki oklarını böbreklerime sapladı.
14 Kavmımın hepsine gülünç oldum, ve bütün gün onların türküsüyüm.
15 Beni acılığa doyurdu, pelin suyunu bana kana kana içirdi.
16 Dişlerimi de çakıl taşları ile kırdı; beni küle soktu.
17 Canımı da selâmetten uzaklaştırdın; iyiliği unuttum.
18 Ve dedim: Kuvvetim, ve RABDEN ümidim yok oldu.
19 Cefamı ve perişanlığımı, pelin otu ile ödü an.
Σ²⁰ Hâlâ canım onları anıp içimde iğilmede.
21 Bunu yüreğime getiriyorum; bundan ötürü ümidim var.
22 RABBİN inayetlerindedir ki, telef olmadık, çünkü merhametleri bitmez.
23 Onlar her sabah tazelenir, senin sıdkın büyüktür.
24 Canım diyor ki: Benim payım RABDİR; bundan ötürü ona ümit bağlarım.
25 Onu bekliyenlere, onu arıyan cana, RAB iyidir.
26 Ümit etmek, ve RABBİN kurtarışını susarak beklemek iyidir.
27 İnsan için boyunduruğu gençliğinde taşımak iyidir.
28 Tek başına otursun da sussun, çünkü ona takan odur.
29 Ağzını toprağa kosun, belki ümit ola.
30 Kendisine vurana yanağını uzatsın, rüsvaylığa doysun.
31 Çünkü Rab kendisinden ebediyen atmaz.
32 Çünkü dert verse de, inayetlerinin çokluğuna göre yine merhamet eder.
33 Çünkü isteyerek cefa etmez, ve insan oğullarını kederlendirmez.
34 Dünyanın bütün esirlerini ayak altında ezmeyi,
35 Yüce Olanın yüzü önünde insanın hakkını saptırmayı,
36 Davasında insana haksızlık etmeyi, Rab doğru görmez.
37 Rab emretmedikçe kim bir şey söyler de vaki olur?
38 Kötülük de iyilik de Yüce Olanın ağzından çıkmıyor mu?
39 İnsan, yaşıyan adam, suçlarının cezasından niçin şikâyet eder?

40 Yollarımızı araştırıp deneyelim, ve yine RABBE dönelim.
41 Göklerde olan Allaha ellerimizle beraber yüreğimizi de yükseltelim.
42 Biz günah edip âsi olduk; sen bize bağışlamadın.
43 Öfke ile örtündün ve bizi kovdun; öldürdün ve acımadın.
44 Bulutla örtündün, dua ondan geçmiyor.
45 Milletler içinde bizi süprüntü ve menfur şey ettin.
46 Bize karşı bütün düşmanlarımız ağızlarını açtılar.
47 Bize dehşet ve çukur, velvele ve kırgın oldu.
48 Kavmım kızının kırgınından ötürü gözüm yaş selleri döküyor.

⁴⁹ Dinlenmeden, durmadan, gözüm yaşlar akıtıyor,
⁵⁰ RAB aşağı bakıncıya kadar, göklerden görünciye kadar.
⁵¹ Şehrimin bütün kızlarından ötürü gözlerimin acısı canıma işledi.
⁵² Sebepsiz bana düşman olanlar bir serçe gibi beni yaman avladılar.
⁵³ Sarnıçta hayatımı helâk ettiler, ve üzerime taş attılar.
⁵⁴ Sular başımdan aştı: Bittim, dedim.

⁵⁵ Sarnıcın dibinden senin ismini çağırdım, ya RAB.
⁵⁶ Sesimi işittin; ahıma, çağırışıma kulağını kapama.
⁵⁷ Seni çağırdığım gün yaklaştın: Korkma, dedin.
⁵⁸ Canımın davalarını sen gördün, ya Rab; hayatımı kurtardın.
⁵⁹ Bana olan haksızlığı gördün, ya RAB; hakkımı hak et.
⁶⁰ Bana karşı olan bütün intikamlarını ve bütün düşüncelerini gördün.
⁶¹ Onların sitemini, ya RAB, bana karşı olan bütün düşüncelerini,
⁶² Karşıma dikilenlerin sözlerini, ve bütün gün bana karşı düzenlerini işittin.
⁶³ Oturup kalkmalarına bak; ben onların türküsü oldum.
⁶⁴ Ellerin işine göre onlara karşılık ödiyeceksin, ya RAB.
⁶⁵ Onlara yürek katılığı vereceksin; lânetin üzerlerine olsun.
⁶⁶ Öfke ile onların ardını kovacaksın, ve onları RABBİN gökleri altından helâk edip atacaksın.

BAP 4

ALTIN nasıl donuk oldu! saf altın nasıl değişti!
Her sokak başına makdisin taşları dökülmüş.
² Saf altınla tartılan Sionun değerli oğulları,
Nasıl oldu da çömlekçi elinin işi, toprak testiler gibi sayıldılar!
³ Çakallar bile memelerini verir, yavrularını emzirirler;
Kavmım kızı, çöldeki devekuşları gibi insafsız oldu.
⁴ Susuzluktan emzikteki çocuğun dili damağına yapışıyor;
Çocuklar ekmek istiyor, onlara doğruyan yok.
⁵ Onlar ki, iyi yemekler yerlerdi, sokaklarda perişan oldular;
Onlar ki erguvanî üzerinde büyütüldüler, gübre yığınlarını kucakladılar.
⁶ El dokunmadan, sanki bir lâhzada yıkılan Sodomun suçundan,
Kavmım kızının fesadı daha büyüktür.
⁷ Onun beyleri kardan temiz, süttten beyazdılar;
Tence mercandan kızıldılar, biçimleri gök yakut gibi idi.
⁸ Yüzleri kömürden daha kara oldu; sokaklarda tanılmaz oldular;
Derileri kemiklerine yapıştı, kuruyup odun gibi oldu.
⁹ Kılıcın öldürdükleri kıtlığın öldürdüklerinden mutludur;
Çünkü bunlar tarla mahsulünün yokluğundan yıpranarak erimekteler.
¹⁰ Merhametli kadınlar kendi ellerile çocuklarını pişirdiler;
Onlar kavmım kızının kavgında kendilerine yiyecek oldular.
¹¹ RAB kızgınlığını başardı, kızgın öfkesini döktü;
Ve Sionun temellerini yiyip bitiren ateşi onun içinde tutuşturdu.
¹² Hasım ve düşman Yeruşalim kapılarından girecekler diye,
Dünya kıralları, ve dünyada oturanların hiç biri inanmazdı.
¹³ Peygamberlerinin suçlarından, kâhinlerinin fesatlarındandır,
Onlar ki, şehrin içinde salihlerin kanını döktüler.

¹⁴ Sokaklarda körler gibi dolaşıyorlar, kanla kirlidirler,
Öyle ki, kimse esvaplarına dokunamıyor.

¹⁵ Çekilin, diye onlara bağırdılar,
Murdar! çekilin, çekilin, dokunmayın!

Kaçıp serseri dolaştıkları zaman, milletler arasında: Artık burada misafir olmasınlar,
denildi.

¹⁶ RABBİN yüzü onları dağıttı; artık onlara bakmıyacak;
Kâhinleri saymadılar, ihtiyarlara lûtfetmediler.

¹⁷ Kendimize boş bir yardım bekliyerek artık gözlerimiz solmada;
Bizi kurtaramıyacak bir milleti bekledikçe bekledik.

¹⁸ İzlerimizi kovuyorlar, sokaklarımızda gezemiyoruz;
Sonumuz yakın, günlerimiz doldu; çünkü sonumuz geldi.

¹⁹ Ardımızı kovanlar göklerin kartallarından daha çevik;
Dağlar üzerinde ardımızı kovdular, çölde bize pusu kurdular.

²⁰ Hayatımızın nefesi, RABBİN mesihi, onların çukurlarında tutuldu;
Onun için derdik: Milletler arasında onun gölgesinde yaşıyacağız.

²¹ Uts diyarında oturan Edom kızı, meserretten coş da sevin.

Kâse sana da gelecek; sarhoş olup soyunacaksın.

²² Sion kızı, fesadının cezası sona erdi; bir daha seni sürgüne götürmeyecek;
Edom kızı, senin fesadını yoklayacak; senin suçlarını meydana çıkaracak.

BAP 5

YA RAB, başımıza geleni an;

Bak da utancımızı gör.

² Mirasımız yabancılara geçti,
Evlerimiz ecnebilere.

³ Öksüzler olduk, baba yok;
Analarımız dul kadınlar gibi.

⁴ Gümüş verip suyumuzu içtik;
Odunumuz para ile geliyor.

⁵ Bizi kovanlar ensemizde;
Yorgun düştük, bize rahat yok.

⁶ Ekmeğe doymak için, Mısıra ve Aşura el uzattık.

⁷ Babalarımız suç ettiler, ve artık onlar yok;
Onların fesatlarını biz yüklendik.

⁸ Üzerimizde köleler saltanat sürmede;
Onların elinden kurtaran yok.

⁹ Çöldeki kılıcın yüzünden,
Ekmeğimizi canlarımız pahasına elde etmekteyiz.

¹⁰ Kıtlığın yakıcı sıcağından,
Derimiz fırın gibi karardı.

¹¹ Sionda kadınları,
Yahuda şehirlerinde ere varmamış kızları alçalttılar.

¹² Reisler ellerinden asıldılar;
İhtiyarları saymadılar.

¹³ Değirmen taşını gençler taşıdılar;
Ve odunun altında çocuklar tökezledi.

¹⁴ İhtiyarlar şehir kapısında oturmadan,
Gençler ise sazlarından kesildiler.
¹⁵ Yüreğimizin meserreti kesildi;
Raksımız yasa döndü.
¹⁶ Başımızdan taç düştü;
Vay başımıza! çünkü suç işledik.
¹⁷ Bunun için yüreğimiz baygın;
Bunlardan ötürü gözlerimiz karardı;
¹⁸ Virane olan Sion dağından ötürüdür;
Onun üzerinde tilkiler geziyor.
¹⁹ Sen, ya RAB, tahtında ebediyen oturursun;
Senin tahtın nesilden nesle sürer.
²⁰ Niçin bizi ebediyen unutuyorsun,
Günlerin devamınca neden bizi bırakıyorsun?
²¹ Bizi kendine döndür, ya RAB, ve biz döneriz;
Eskisi gibi günlerimizi yenile.
²² Fakat sen bizi bütün bütün kendinden attın;
Bize karşı çok öfkелisin.